

Hotel op stellen

■ KORZO, DEN HAAG

'Hotel' door Unieke Zaken.
Concept: Peter Bolten, Mirjam Morsch, eindregie: Jan Langedijk, spel: Peter Bolten, Merel van Galen, Susanne Middelberg, Mirjam Morsch, vormgeving: Rolluf van Laar.
Herhalingen: 12, 13 en 14 okt. (19.30 uur) en 15 okt. (14.30 uur).

DOOR HELMA KLOOSS

'Hotel' is de vierde in een reeks van jeugdvoorstellingen van Unieke Zaken. Tijdens de avondpremière zit er helaas maar een kind zodat het moeilijk is aan te geven hoe jongeren op deze voorstelling zal reageren.

We kijken in een felrood interieur van een hotel, mooi vormgegeven door Rolluf van Laar. De formica-tafels, een keukenblok met pannen, stapels borden en kopjes, een receptie met een ouderwetse radio en hotelsleutels aan vliegenmeppers. Het hotel blijkt nooit één gast te hebben, maar de vader en zijn drie dochters, die het beheren hebben er niettemin een volle dagtaak aan. Peter Bolten komt op en beweegt zich quasi druk langs de tafeltjes, slaat met zijn vliegenmepper op de radio en het uithangbord, zodat deze weer voor even werken. Zijn dochters ontwaken tijdens zijn ochtendbezigheden; zij zijn gekleed in jurkjes uit de jaren vijftig met petticoats en vlechtjes, staartjes en een vlinderbril. Vanaf dat moment laten zij zich koeieneren door hun vader met nietszeggende handelingen.

Het geheel krijgt al snel een betuttelende en zogenaamd 'leuke' wending, waarbij de muziek steeds bijna dezelfde ritmische begeleiding geeft. De scènes hebben een dermate constante wijze van opbouw - stoeien met de tafelkleden of met het wasgoed, met de borden en kopjes gooien - dat het niet echt boeit.

Tussendoor, als de meisjes even alleen zijn, ontstaan er poëtische beelden, zoals het expressieve gezicht van Morsch dat tegen de radio aanleunt en intens geniet van de swingende klanken. Veel te kort duren deze momenten zodat de vraag 'wanneer gaan de dochters met hun vader de vloer aanvegen' zich meer en meer opdringt.

Eindelijk is het zover en zijn de rollen omgedraaid. Wanneer de keuken in lichterlaaie staat, waarschijnlijk voor kinderen het spannendste moment van de voorstelling, reageren de dochters het flinkst en nemen de vader van af dat moment te grazen. Zij maken hem volkomen dol totdat hij liggend op een tafel wordt gedrapeerd met kippen, salades en fruit en bijna verorberd.

Meer ruimte

Het is dit laatste gedeelte waar het spel geestig wordt. Middelberg, Morsch en van Galen spelen hun rollen heel natuurlijk en goed, bij Bolten is het acteren te overdreven. Er zou meer ruimte voor de drie dochters moeten komen om het blijvend interessant te maken.